

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 127/2020-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátkou JUDr. Katarínou Dušákovou, Považská 26, Košice, ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracoviska Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tp 26/2019, ako aj postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tost 1/2020 z 21. januára 2020, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. marca 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA],

(ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Katarínou Dušákovou, ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracoviska Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tp 26/2019, ako aj postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Tost 1/2020 z 21. januára 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je väzobne trestne stíhaný pre prečin neoprávneného podnikania podľa § 251 ods. 1, 2 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona a zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. a) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 Trestného zákona.

3. Sťažovateľ bol vzatý do väzby uznesením Okresného súdu Košice-okolie sp. zn. 2 Tp 72/2019 z 19. júla 2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 Tpo 33/2019 zo 7. augusta 2019 a následne bolo o osobnej slobode sťažovateľa právoplatne rozhodované uznesením sudcu pre prípravné konanie špecializovaného súdu sp. zn. 4 Tp 26/2019 zo 6. decembra 2019 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tost 44/2019 zo 16. decembra 2019, ktorým bola žiadosť obvineného o prepustenie z väzby na slobodu zamietnutá. Sudca pre prípravné konanie špecializovaného súdu uznesením sp. zn. 4 Tp 26/2019 zo 14. januára 2020 predĺžil väzbu sťažovateľa do 14. mája 2020. Proti tomuto rozhodnutiu podali sťažnosti sťažovateľ aj prokurátor. O týchto sťažnostiach rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že ich zamietol.

4. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti poukázal na prieťahy, ktorých sa pri vyšetrovaní predmetnej trestnej veci dopúšťajú orgány činné v trestnom konaní, čo je v rozpore s potrebou prednostného a urýchleného vybavovania vecí väzobnej povahy. Podľa sťažovateľa sa vo väzobných rozhodnutiach všeobecných súdov nenachádza zákonné

zdôvodnenie kolúznei a preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) v čase rozhodovania súdov o predĺžení jeho väzby. Sťažovateľ spochybňuje a namieta aj samotnú existenciu väzobných dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku. Všeobecné súdy podľa sťažovateľa ignorovali princípy a zásady vzťahujúce sa na primeranosť väzby, ktorá trvá po dlhší čas, ktorými sa pri svojom rozhodovaní riadi ústavný súd a Európsky súd pre ľudské práva.

5. Vzhľadom na už uvedené sťažovateľ namieta, že postupom špecializovaného súdu a postupom a napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo porušené jeho základné právo na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a tiež boli porušené jeho práva podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru.

6. Sťažovateľ preto navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Postupom Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tp 24/2019, došlo k porušeniu základného práva obvineného na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a tiež porušeniu základného práva obvineného na slobodu a osobnú bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru.

2. Postupom a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 21. januára 2020, č. k. 3 Tost 1/2020, bolo porušené základné právo obvineného na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva na slobodu a osobnú bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru.

3. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 21. januára 2020, č. k. 3 Tost 1/2020, zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.“

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13.1 Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

13.2 Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

14.1 Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

14.2 Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

15. Podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že

a) ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, ak nemá stále bydlisko alebo ak mu hrozí vysoký trest,

b) bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie, alebo

c) bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil.

16. Podľa § 76 ods. 3 Trestného poriadku súd alebo sudca pre prípravné konanie rozhodne o väzbe alebo o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby v prípravnom konaní tak, aby v prípade podania sťažnosti proti rozhodnutiu mohol byť spis predložený nadriadenému súdu najneskôr päť pracovných dní pred uplynutím lehoty, ktorá by bola lehotou väzby v prípravnom konaní alebo pred uplynutím lehoty väzby v prípravnom konaní; nadriadený súd rozhodne do uplynutia lehoty, ktorá by bola lehotou väzby v prípravnom konaní, alebo lehoty, ktorá sa má predĺžiť, inak predseda senátu nadriadeného súdu prepustí obvineného z väzby na slobodu písomným príkazom, ktorý musí byť primerane odôvodnený. Predĺžiť lehotu väzby možno len vtedy, ak návrh podľa odseku 2 bol podaný včas a ak nebolo možné pre obťažnosť veci alebo z iných závažných dôvodov trestné stíhanie skončiť a prepustením obvineného na slobodu hrozí, že bude zmarené alebo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania. Predĺženie lehoty väzby môže trvať až sedem mesiacov, lehota väzby v prípravnom konaní však nesmie presiahnuť dĺžku podľa odseku 7. Pri späťvzatí návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby sa postupuje primerane podľa § 72 ods. 3.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

17. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti napáda postup špecializovaného súdu, ktorý rozhodoval o predĺžení jeho väzby v prípravnom konaní na prvom stupni, a taktiež postup a rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorý rozhodol o opravnom prostriedku (sťažovateľa aj prokurátora, pozn.) proti rozhodnutiu špecializovaného súdu.

18. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

III.A K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv napadnutým postupom špecializovaného súdu

19. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd a právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

20. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

21. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného

súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

22. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že napadnutý postup špecializovaného súdu bol predmetom súdneho prieskumu realizovaného najvyšším súdom na základe sťažovateľom podanej sťažnosti. Konanie o tejto sťažnosti bolo skončené napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Pre rozhodnutie ústavného súdu v časti namietaného porušenia označených práv napadnutým postupom špecializovaného súdu je teda podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy. To vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou prezentovaného porušenia označených práv zaručených ústavou a dohovorom napadnutým postupom špecializovaného súdu. Na prerokovanie tejto časti ústavnej sťažnosti nemá ústavný súd danú právomoc, preto ju bolo potrebné v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde].

III.B K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu

23. K dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku najvyšší súd v napadnutom uznesení poukázal na logicky správne a zákonné závery špecializovaného súdu, s ktorými sa stotožnil, a nad rámec tohto odkazu uviedol: „... *konkrétne obava z kolúzneho konania obvineného plynie z toho, že na podnet manželky obvineného [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] odniesol z bytu v taške a v kufříku veci dôležité pre trestné konanie, čo zakladá nepochybnú obavu o tom, že takto došlo k odneseniu vecí dôležitých pre trestné konanie v úmysle mať objasňovanie skutočností významných pre trestné konanie. Nemožno potom hovoriť len o akejsi neurčitej hrozbe kolúzneho konania, nakoľko ku konkrétnemu a dokonanému konaniu majúcejmu priam typické znaky marenia riadnej realizácie vyšetrovacích úkonov a zisteniu skutočného stavu už preukázateľne zo strany obvineného došlo. Nie je takisto možné opomenúť aj charakter údajne páchanej trestnej činnosti, ako aj časové rozpätie, v rámci ktorého malo údajne dochádzať k jej páchaniu obvineným.*“

24. K dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku najvyšší súd v napadnutom uznesení doplnil: „... *opodstatnenosť jeho trvania* (predmetného väzobného dôvodu, pozn.) *vo vzťahu k obvinenému znovu vyplýva predovšetkým zo samotného charakteru trestnej činnosti (dlhodobosť, prepracovanosť, sofistikovanosť), ako aj ostatné relevantné skutkové okolnosti. Tieto spočívajú prioritne v dĺžke času a spôsobe, ktorým mal trestnú činnosť páchať. Súhrnne potom odôvodňujú obavu, že v prípade prepustenia na slobodu by v pácham trestnej činnosti pokračoval. Ako už sťažnostný súd zdôraznil vyššie, ani vo vzťahu k dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nepredpokladá istotu následku uvedeného v konkrétnom znení citovaného ustanovenia, ale dôvodnú obavu, že tento nastane v prípade prepustenia obvineného z väzby na slobodu. Najvyšší súd potom ani v tejto súvislosti nedospel k inému záveru, než sudca pre prípravné konanie. Možno len zdôrazniť, že vzhľadom na charakter trestnej činnosti a spôsob jej páchania je zrejmé, že obvinený by mohol v nej pokračovať, pričom je bez relevancie, či obvinený pôsobí v rámci dotknutej obchodnej spoločnosti, nakoľko v poslednom období bola trestná činnosť páchaná tak prostredníctvom nej, pričom v predchádzajúcom období trestná činnosť bola páchaná mimo označenej právnickej osoby. Podstatné potom je, či obava z možného pokračovania v trestnej činnosti pretrváva naďalej, v súvislosti s čím najvyšší súd dospel k nespornému záveru, že dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je aj naďalej daný.“*

25. Najvyšší súd sa stotožnil so sudcom pre prípravné konanie, ktorý skonštatoval splnenie formálnych, ako aj materiálnych podmienok väzby, t. j. existuje podozrenie, že skutky, pre ktoré je sťažovateľ trestne stíhaný, sa stali, a zároveň existujú rozumne ustálené dôvody na podozrenie, že ich spáchal on. Pretože v sťažnostnom konaní platí predpoklad, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, najvyšší súd v napadnutom uznesení odkázal na odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia špecializovaného súdu.

26. Pri posúdení otázky, či trestné stíhanie pre obťažnosť veci nebolo možné skončiť, najvyšší súd k predĺženiu základnej sedemmesačnej lehoty väzby vo vzťahu k osobe obvinenej za zločin uviedol: „*potreba vykonania ďalších výsluchov svedkov a vypracovania*

znaleckých posudkov a zabezpečenia iných dôkazov, z ktorých podstatná časť mohla byť s poukazom na skoršiu vedomosť OČTK o tejto potrebe vykonaná a identifikovaná už podstatne skôr, má síce nepochybný význam pre riadne a úplné zistenie skutkového stavu, avšak pokiaľ v rámci predĺženej lehoty väzby OČTK napriek už viacnásobným upozorneniam zo strany konajúcich a rozhodujúcich súdov neupravia tomu zodpovedajúcim spôsobom promptnosť svojho postupu pri zabezpečovaní dôkazov za účelom riadneho zistenia skutkového stavu v trestnej veci väzobné stíhanej obvinenej osoby, bude namieste preferovať ochranu osobnej slobody trestne stíhanej a doteraz neodsúdenej osoby nad záujmom štátu na ničím nerušenom priebehu trestného stíhania.

Predostieraný plán vyšetrovacích úkonov v spojení s doposiaľ ustálenou podobou skutkového stavu je však čo do rozsahu pomerne náročného charakteru. Navyše ide o relatívne dlhodobo páchanú trestnú činnosť. Preto s poukazom na rozsah dokazovania predostretý prokurátorom v návrhu na predĺženie lehoty väzby a jeho skutočný výkon, ako aj určité oneskorenosti v takto formulovanom postupe, ktoré správne zvýraznil už sudca pre prípravné konanie považuje najvyšší súd predĺženie tejto lehoty do 14. mája 2020, teda o tri mesiace za primeranú dobu na realizáciu tam uvedených (ale prípadne aj ďalších) procesných úkonov. O to viac, keď dôvodnosť trestného stíhania obvineného spolu s trvaním dôvodov väzby nespochybňuje ani sťažnostný súd. Čo sa potom postupu OČTK a ich rýchlosti a promptnosti týka, v tejto súvislosti spozornel aj sťažnostný súd, ktorý si v tomto smere osvojil mierne kritické konštatovania sudcu pre prípravné konanie. Napriek tomu možno uzavrieť, že napriek určitým výhradám v rámci trestného konania doposiaľ nemožno konštatovať závažné prieťahy v konaní. Záverom však sťažnostný súd zvýrazňuje potrebu urýchlenia krokov v kontexte už skôr uvedeného, pričom pre tento účel je potom plne postačujúce časové obdobie trojmesačného predĺženia lehoty väzby.“

27. Z už uvedených citácií (body 23 a 24) je zrejmé, že najvyšší súd v napadnutom uznesení okrem toho, že sa stotožnil s hodnoteniami sudcu pre prípravné konanie, poskytol aj vlastné závery, pre ktoré dôvody väzby trvajú. Ústavný súd preto nemohol prisvedčiť tvrdeniam sťažovateľa v jeho ústavnej sťažnosti, že v napadnutom uznesení absentuje zdôvodnenie ďalšieho trvania kolúzneho a preventívneho väzby.

28. Je pravdou, že pri hodnotení procesného postupu orgánov činných v trestnom konaní vo vzťahu k potrebe predĺženia väzby bol už sudca pre prípravné konanie veľmi kritický a túto jeho nespokojnosť tlmočil vo vzťahu k orgánom činným v trestnom konaní aj najvyšší súd. Taktiež ale neobstojí tvrdenie sťažovateľa v jeho ústavnej sťažnosti, že rozhodnutia súdov sú z tohto dôvodu vnútorne rozporné, a ani to, že kritické hodnotenie súdov neznamena kontinuálnu nečinnosť orgánov činných v trestnom konaní, ako naznačoval sťažovateľ. Špecializovaný súd aj najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach logicky zdôraznili potrebu dokončenia znaleckého dokazovania, a hlavne preto bolo čiastočne vyhovené návrhu prokurátora na predĺženie väzby sťažovateľa. Najvyšší súd, ako aj špecializovaný súd správne prihliadli na to, že vykonanie niektorých vyšetrovacích úkonov (konkrétne znalecké dokazovanie, právna pomoc z cudziny) nemožno hodnotiť izolovane, ale ich realizácia trvá určitý čas a nejaký čas je potrebný aj na interpretovanie záverov z nich vyplývajúcich. Ústavný súd podotýka, že prokurátor v predmetnom trestnom konaní žiadal predĺžiť väzbu sťažovateľa do 11. septembra 2020, no súdy predĺžili väzbu iba do 14. mája 2020. Kritické závery súdov vo vzťahu k vykonávaniu procesných úkonov orgánmi činnými v trestnom konaní smerovali práve k odôvodneniu nepredĺženia lehoty väzby podľa návrhu prokurátora. Ústavný súd teda konštatuje, že aj závery najvyššieho súdu vo vzťahu k predĺženiu väzby sťažovateľa a posúdeniu zákonných podmienok na takéto predĺženie väzby boli v napadnutom uznesení dostatočne zdôvodnené.

29. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

30. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu v spojení s odôvodnením prvostupňového uznesenia špecializovaného súdu a aj samotný postup najvyššieho súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého uznesenia, sú podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľné a udržateľné. Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru a napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu, ktorá by mala za následok porušenie v nich obsiahnutých základných práv, resp. práv sťažovateľa. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

31. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími návrhmi formulovanými sťažovateľom v petite ústavnej sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. apríla 2020

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu